

'n Toevallige vondst. (Groote Hoefijzerneus)

„'n Botanist hangt, wat betreft z'n vondsten, — niet zelden van toevalligheden af.”

Aldus Dr. de Wever in ditzelfde nummer van 't Maandblad.

Ik zou den Dokter willen nazeggen: „ieder, die zich op 't gebied van welke wetenschap óók beweegt, hangt, wat betreft de vondsten op dat zijn gebied, van toevalligheden af”.

'n Frappant bewijs van deze mijne stelling is, wat 'k kortelings geleden ondervonden heb, in zake de groote Hoefijzerneus.

De groote hoefijzerneus is 'n vleermuis, die, volgens de meeste leerboeken, in Zuid-Limburg heelmaal niet zeldzaam zou zijn. In leerboeken, waarin gehandeld wordt over onze Limburgsche fauna en flora, heb 'k al sinds lange maar 'n zeer matig vertrouwen.

Deze leerboeken toch zijn haast allemaal geschreven door menschen, die uit eigen aanschouwing bijna niets van Limburgsche planten en dieren weten.

Hunne auteurs hebben er zich tevreden mee-gesteld, netjes en slaafs te copieeren, wat reeds vroeger andere botanische en zoölogische „corypheeën” hadden goedgevonden over Limburg te schrijven.

En hoe of deze „corypheeën” aan hunne „Limburgsche gegevens” kwamen, mag de Hemel weten.

In elk geval zijn hunne „Limburgsche gegevens” haast altijd totaal onbetrouwbaar.

Zoo staat er, 'k heb dat boven al gezegd, in de leerboeken, dat de groote hoefijzerneus in Limburg 'n gewone verschijning moeten heeten. Dit is gansch en al bezijden de waarheid.

'n Gewone verschijning in Limburg, althans in Zuid-Limburg, is wel de kleine hoefijzerneus. Haar groote zus echter mag men gerust tot de zeldzaamheden rekenen.

Pater H. Schmitz S.J., die ijverig naar vleermuizen gezocht heeft, vond één enkel exemplaar.

Ik zelf had 't geluk twee dezer beestjes aan te treffen. Ja, ja, zeldzaam is de groote hoefijzerneus zeer zeker!

Coprinus comatus, toekomstplannen en een vreemde kastanje.

Wanneer je het juist erg druk hebt met allerlei bijkomende zaken buiten je ambtsbezigheden, en 't wondermoede herfstweer je bovendien als met magnetische krachten naar bosch en beemd trekt, komt er natuurlijk altijd nog iets meer bij, dat beslag legt op je laatste vrije minuten. Zoo ging het mij ook weer een paar dagen geleden; onder een pak periodieken, kranten met oorspronkelijks en bollencatalogi een brief van onzen voor-treffelijken voorzitter: „hebt je niet een bijdrage voor 't Maandblad? Wel ja, trek maar aan 't touwtje! Met plezier een bijdrage, maar..... waarover? componeer maar een symphonie als je geen motieven kunt vinden!

Van desperatie liep ik den tuin in: daar zou wel iets te vinden zijn. Op de forsche struiken der Amerikaansche asters krioelt het van wilde en tamme bijen, zweefvliegen en ander goedje. Zou dat misschien iets opleveren? Ja, maar 't is zoo'n toer al dat wriemelende flikkerende en flonkerende gedoe te determineren! Dus dan maar iets anders gezocht. Op de rotsen aan den voet van den klimop tegen den Oostmuur zit Mallemijn en wil absoluut een jonge musch hebben, die tusschen de ranken scharrelt. Ik gooi haar mijn stok achterop. Mallemijn af

En toch... waarschijnlijk weer niet zóó zeldzaam als Pater Schmitz en ik, afgaande op onze vondsten, tot nu toe gedaacht hadden.

Want eenigen tijd geleden heb ik 'n groote hoefijzerneus gevonden op 'n plaats waar 'k ze heelmaal niet verwacht had.

Tijdens 'n bezoek aan 't Natuurhistorisch Museum der P. P. Benedictijnen te Merkelbeek werden mij o.a. verschillende flesschen getoond, waarin zich „op alcohol” vleermuizen bevonden.

De beestjes waren nog niet gedetermineerd.

Dát zou ik doen.

En warempel... daar krijg 'k me tussehen die flesschen er ééne in handen met 'n goed geconserveerde groote hoefijzerneus!

't Diertje was, volgens m'n vriendelijken Pater-eieroue, enkele jaren geleden, door hem zelf gevangen in den toren van 't oude Merkelbeeker kerkje.

Daarin had hij, zoo vertelde hij, nog zoo'n zelfde exemplaar gevangen, waarvan hij jammer genoeg niet meer wist, waar of 't gebleven was.

Voor 'n betere kennis onzer Limburgsche fauna achtte ik deze, m'n toevallige vondst, belangrijk genoeg om er in ons Maandblad gewag van te maken.

JOS. CREMERS.

De Bottelroos — *Rosa pomifera* te Sittard.

In zijne lijst van wildgroeijende planten (Jaarboek 1915, p. 56), zegt Dr. de Wever van *Rosa pomifera*, dat ze in Z.-Limburg alleen aangeplant zou voorkomen.

Deze prachtige rozensoort met haar grijsgroene bladeren en enorme, stekelig behaarde vruchten komt echter nabij Sittard op het plateau van den Kolleberg op verschillende plaatsen ver van tuinen en menschelijke woningen voor, zoodat opzettelijke aanplanting niet waarschijnlijk is. Het grootste exemplaar, dat ik ken, groeit op een plaats langs de westelijke helling, waar de lösslaag ontbreekt en de flora een heideachtig karakter heeft. Andere strui-

met 'n nijldigen snauw. Ik raap mijn stok weer op, maar drommels, wát zijn dat voor witte trommelstokjes die midden op 't pad tusschen de zwarte koolasch opkomen? *Coprinus comatus*, anders niets. Nu is 't een feit, dat in mijn drogen tuin nooit zwammen opkomen behalve de gebruikelijke *marasmius* paddenstoeltjes in de gazons. Hoe zou *coprinus* daar verzeild zijn en dan nog wel in de droge koolasch met een ondergrond van taaien leem? Ik weet het niet, doch vermoed dat de sporen door den wind zijn aangevoerd uit een weiland op een driehonderd meter afstands, dat vol *coprinus* staat. Maar kan de wind die vochtige, slijmerige sporen zoo verspreiden? Of hebben de vogels er bij geholpen of wel de veldmuizen? Ik weet het niet.

Maar die *comprinus* bracht me op een nieuwe gedachte. Er is op 't oogenblik een schat van paddenstoelen in de vochtige boschjes. Allerlei soorten en kleuren zijn tegenwoordig, te veel om hier te vermelden. En 't is doodjammer dat al dat moois zoo verborgen staat. Daarom: laat ons Genootschap een schitterende tentoonstelling organiseren van Paddenstoelen! Ik weet dat dit een lang gekoesterde wensch is van onzen Voorzitter. Dit jaar is het niet mogelijk: er moet eerst een degelijke voorbereiding plaats hebben. Laten wij het dus doen in 't volgende najaar en reeds in het a.s. voorjaar ons plan de campagne ontwerpen. We hebben al twee